

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobkyně: **L. F.** nar. X, st. příslušnost Ukrajina,
bytem X,

zastoupené Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem,
sídlem Varšavská 714/38, 190 00 Praha 9 - Letňany,

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky,**
sídlem Strojnická 935/27, Praha 7,

v řízení o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 12. 9. 2022, č.j. PPR-32450-10/ČJ-2019-
990115,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení sdělení žalovaného ze dne 12. 9. 2022, č. j. PPR-32450-10/ČJ-2019-990115, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobkyně ze dne 1. 10. 2019 o výmaz osobních údajů z evidence nežádoucích osob.
2. Pro úplnost soud na tomto místě dodává, že žalobkyně se v podané žádosti domáhala rovněž výmazu osobních údajů ze Schengenského informačního systému, v napadeném sdělení jí však bylo sděleno, že Schengenský informační systém II nezpracovává žádné její osobní údaje.

Žalobní body

3. Žalobkyně předně namítala, že žalovaný nezohlednil závěr Ministerstva vnitra o platnosti pobytu za účelem strpění uvedený v potvrzení ze dne 19. 7. 2019, č. j. OAM-193337/MC-2019, ze kterého vyplynulo, že žalobkyně měla na území ČR od 21. 2. 2018 do 20. 2. 2020 nepřetržitě povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění. Ministerstvo vnitra dle žalobkyně tedy respektovalo odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí ve věci vyhoštění, kterou žalobkyně podala u zdejšího soudu. Fakt, že Ministerstvo vnitra respektovalo odkladný účinek žaloby proti vyhoštění a jeho dopad na platnost povolení k pobytu za účelem strpění, dokládá dle žalobkyně i závěr ministerstva z vyrozumění o vyřízení stížnosti ze dne 5. 4. 2019 a rovněž kopie průkazu o povolení k pobytu za účelem strpění vydaného dne 10. 5. 2019.
4. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný vůbec nezohlednil nález Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 1260/07 ze dne 30. 9. 2008, ze kterého plyne, že po dobu platnosti odkladného účinku žaloby by nemělo dojít k jakýmkoli negativním důsledkům spojeným s právní mocí napadeného rozhodnutí, tedy dle žalobkyně ani k zániku platnosti jejího povolení k pobytu za účelem strpění. V souladu s názorem Ústavního soudu tak nemohlo dojít k žádným účinkům spojeným s právní mocí, tedy ani k zániku platnosti povolení k pobytu za účelem strpění, když účinky vyhoštění byly do doby rozhodnutí soudu odloženy. K tomu žalobkyně citovala i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2020, č. j. 1 Azs 512/2019 – 50.
5. Žalobkyně rovněž namítala nesprávnost závěru žalovaného o nenaplnění podmínek dle § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Za nespornou označila skutečnost, že dlouhodobý pobyt za účelem strpění měla povolen již od 21. 2. 2018 (resp. 27. 2. 2018) a že tedy k uplynutí 1,5 násobku doby zákazu vstupu stanovené v rozhodnutí o vyhoštění, jakožto podmínky pro zánik platnosti rozhodnutí o vyhoštění, mělo dojít nejpozději dne 27. 8. 2019. Sporné však zůstalo to, zda žalobkyně měla povolení k pobytu za účelem strpění platné po dobu 1,5 násobku doby stanovené v rozhodnutí o vyhoštění, tj. v tomto případě 1 rok, či nikoli. Žalobkyně doplnila, že netvrdila, že by měl odkladný účinek žaloby rušit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5. 4. 2018 vydaného ve spojení s rozhodnutím č. j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223 ze dne 20. června 2019, ani že by měl snad prodlužovat platnost dlouhodobého pobytu za účelem strpění. Tvrdila pouze to, že po dobu odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění by v souladu s citovaným nálezem Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 1260/07, nemělo dojít k žádným negativním důsledkům spojeným s právní mocí. Pokud tedy žalovaný s právní mocí rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018 vydaného ve spojení s rozhodnutím ze dne 20. 6. 2019, č. j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223, spojoval negativní důsledek uvedený v § 120a

odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tedy zánik platnosti povolení k pobytu za účelem strpění v důsledku nabytí právní moci rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování, potom postupoval v rozporu s citovanou judikaturou Ústavního soudu, a ostatně i s názorem jiného správního orgánu, který žalobkyni v potvrzení ze dne 19. 7. 2019 stvrzoval platnost pobytu za účelem strpění.

6. K přetržení dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu, který žalobkyně měla na území nepřetržitě povolen od 21. 2. 2018 tak nemohlo dojít, a to ani když dne 4. 2. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, č.j. CPR-13288/ČJ-2018-930310-V223, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění ze dne 5. 4. 2018, ani když dne 27. 6. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí, č.j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223, kterým Ředitelství služby cizinecké policie opětovně zamítlo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění ze dne 5. 4. 2018. Proti oběma těmto rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie totiž žalobkyně podala žalobu, která měla v souladu s § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) odkladný účinek a ten musel trvat až do nabytí právní moci rozsudku Městského soudu v Praze. V době, kdy žalobkyně požádala o vyškrtnutí údajů ještě nebylo řízení o poslední z těchto žalob vedené pod č. j. 16 A 43/2019 pravomocně skončeno. Do té doby nemohly nastat žádné účinky spojené s rozhodnutím o správním vyhoštění. Právní moc rozsudku Městského soudu v Praze o druhé žalobě ve věci správního vyhoštění přitom nastala až dne 8. 11. 2019. Podle § 73 odst. 3 soudního řádu správního se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem veškeré účinky napadeného rozhodnutí. Ke skončení platnosti povolení k pobytu tedy nemohlo dojít dříve než skončením odkladného účinku žaloby, tedy až dnem 8. 11. 2019. Tehdy však už nemohlo být vyhoštění žalobkyně platné, neboť muselo skončit nejpozději již dnem 27. 8. 2019.
7. Žalobkyně rovněž měla za nesprávný závěr žalovaného, že by kvůli § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců zanikla platnost povolení k pobytu za účelem strpění, a to již dne 27. 6. 2019, kdy měla nastat právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění.
8. Uvedená argumentace žalovaného je dle žalobkyně nelogická. Již dne 4. 2. 2019 totiž nabylo právní moci rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, č. j. CPR-13288/ČJ-2018-930310-V223, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění ze dne 5. 4. 2018. Pokud by tedy žalovaný vůbec nerespektoval odkladný účinek žalob proti vyhoštění, musel by tvrdit, že k právní moci, a tudíž údajnému zániku povolení k pobytu za účelem strpění mělo dojít správně už dne 4. 2. 2019, a nikoli až dne 27. 6. 2019. Jestliže však na jednu stranu žalovaný uznal odkladný účinek žalobkyniny první žaloby proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, měl správně znovu uznat odkladný účinek i její druhé žaloby.
9. Argumentace žalovaného je dle žalobkyně rovněž nesprávná, a to jednak proto, že § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců se týká vydání nového rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování, přičemž v případě žalobkyně bylo dne 5. 4. 2018 vydáno nové rozhodnutí nikoli pouze o stanovení nové lhůty k vycestování, ale nové rozhodnutí o správním vyhoštění, a jednak proto, že v důsledku odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí ze dne 20. 6. 2019 nemohlo dosud toto rozhodnutí nabýt svých účinků. Rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 5. 4. 2018, potvrzené rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 6. 2019, tedy sice bylo vydáno s odkazem na § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, nicméně nesplnilo podmínku tohoto

ustanovení, že by se jednalo o nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování. Citovaným rozhodnutím ze dne 5. 4. 2018 bylo nově rozhodnuto o správním vyhoštění, a nikoli pouze stanovena nová lhůta k vycestování. Pokud by se jednalo pouze o rozhodnutí ve věci lhůty k vycestování, pak by výrok tohoto rozhodnutí zněl zcela odlišně. Ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců přitom neumožňuje ze zákona zánik platnosti povolení k pobytu za účelem strpění v případě, že nastala právní moc „rozhodnutí o správním vyhoštění“. Žalobkyně opět zopakovala, že se žalovaný její námitkami nezabýval.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření v zásadě zopakoval odůvodnění napadeného sdělení. Dále uvedl, že soudu předkládá scan lustrace osoby žalobkyně v evidenci cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, kde došlo k opravě, a to v souvislosti s žádostí žalobkyně o potvrzení pobytu. Z příložené lustrace z příslušné evidence vyplývá, že v době vydání potvrzení ze dne 19. 7. 2019, č. j. OAM-193337/MC-2019, již pobyt žalobkyně na území za účelem strpění nebyl platný a vydané potvrzení tak bylo chybné. Pobyt žalobkyně byl ukončen v souladu § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
11. Žalovaný dále nesouhlasil s žalobkyní, že by se nezabýval odkladným účinkem žaloby, neboť již v napadeném sdělení uvedl, že odkladný účinek žaloby, kterou žalobkyně podala dne 8. 7. 2019, nezrušil rozhodnutí pod č. j. KRPA-37024-72/ČJ-2016-000022 ze dne 5. 4. 2018 vydané ve spojení s rozhodnutím č. j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223 ze dne 20. 6. 2019, ani neprodloužil dobu dlouhodobého pobytu za účelem strpění, pouze oddálil vykonatelnost tohoto rozhodnutí. Po seznámení se s judikaturou, na kterou se žalobkyně odkazuje, došel žalovaný k názoru, že žalobkyně zaměňuje odkladný účinek žaloby, který je žalobě přiznán podle § 73 s. ř. s., s odkladným účinkem žaloby, který jí přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. K odkladnému účinku žaloby proti rozhodnutí o vyhoštění cizince se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2019, č. j. 2 Azs 394/2017-28, dospěl k závěru, že odkladný účinek podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se vztahuje (jen) na vykonatelnost rozhodnutí, tedy na tu jeho „část“, jež podle svého obsahu a povahy může být prováděna donucením vyhošťovaného (případně i násilím či pomocí fyzické síly) opustit území ČR. Ostatní účinky má však pravomocné rozhodnutí i nadále.
12. Žalovaný trval na tom, že důvody platnosti dlouhodobého pobytu za účelem strpění zanikly žalobkyni dne 27. 6. 2019, a tudíž nebyla naplněna podmínka pro zánik správního vyhoštění podle § 120a odst. 8 zákona o pobytu cizinců. V rámci vyhotovení napadeného sdělení postupoval žalovaný zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Byly naplněny všechny zákonné důvody pro označení žalobkyně za nežádoucí osobu a vložení jejích osobních údajů do evidence nežádoucích osob. Na základě výše uvedených skutečností nemohlo být žalobkyni vyhověno ve věci výmazu jejích osobních údajů.

Replika žalobkyně

13. K vyjádření žalovaného zaslala žalobkyně obsáhlou repliku. V té předně uvedla, že obsah vyjádření žalovaného potvrzuje žalobní námitku o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, když je to teprve toto vyjádření, kde žalovaný uvádí relevantní důvody svého rozhodnutí.

14. Dle žalobkyně je k datu 25. 1. 2023 zpětně měněn právní názor ministerstva vnitra, resp. dochází k opravě dříve vydaného osvědčení, které bylo vydáno žalobkyni dne 19. 7. 2019. Změna záznamu v evidenci CIS, resp. závěr ve vztahu k platnosti povolení k pobytu za účelem strpění žalobkyně, který Ministerstvo vnitra uvedlo v poznámce k pobytu ke dni 25. 1. 2023, je v příkrém rozporu s tím, co bylo uvedeno samotným Ministerstvem vnitra dříve, a to jak v potvrzení o pobytu vydaném žalobkyni dne 19. 7. 2019, tak i ve vyrozumění o vyřízení stížnosti žalobkyně ze dne 5. 4. 2019. Ministerstvo vnitra žalobkyni nyní retroaktivně mění platnost jejího povolení k pobytu za účelem strpění a tvrdí, že toto zaniklo již dne 27. 6. 2019. K potvrzení ze dne 19. 7. 2019 žalobkyně dodala, že se jednalo o osvědčení ve smyslu části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Správní řád přitom výslovně upravuje postup při opravě vad osvědčení v § 156 a násl. Tento zákonem stanovený postup však Ministerstvo vnitra při provedení opravy potvrzení o pobytu žalobkyně evidentně nerespektovalo. K dnešnímu dni tedy osvědčení o pobytu žalobkyně zrušit ani opravit takovým způsobem, jak to učinilo Ministerstvo vnitra, nelze, neboť jeho účinky již netrvaly. Postup Ministerstva vnitra ve vztahu k opravě osvědčení o pobytu žalobkyně byl tedy zcela v rozporu se správním řádem a opírá-li nyní žalovaný o něj napadené rozhodnutí ve vztahu k námitkám žalobkyně, činí napadené rozhodnutí rovněž nezákonným. Žalobkyně v návaznosti na uvedenou argumentaci navrhla provést k důkazu spis vedený Ministerstvem vnitra ve věci její žádosti o potvrzení o pobytu, čj. OAM-193337/MC-2019 a dále scan lustrace ve vztahu k žalobkyni z evidence CIS k datu 19. 7. 2019, kdy žalobkyně žádala o potvrzení o pobytu.
15. Žalobkyně dále zdůraznila, že nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07 argumentovala již ve své žádosti o sdělení osobních údajů ze dne 1. 10. 2019. Přitom je to až nyní, kdy žalovaný, navíc v pouhém vyjádření k žalobě, namísto samotného odůvodnění napadeného rozhodnutí, reaguje na tuto judikaturu. Citované pasáže z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 394/2017 nijak nevyvrací namítanou skutečnost, že v důsledku odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění nemohlo dojít k zániku platnosti povolení k pobytu za účelem strpění. Jestliže odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění znamená i dle Nejvyššího správního soudu nutnost odložit ty důsledky takového rozhodnutí, které by pro cizince byly fatální a vedly by k nucenému vycestování cizince, pak je to právě povolení k pobytu za účelem strpění, které musí zůstat po dobu odkladného účinku žaloby ve věci vyhoštění v platnosti, neboť toto povolení právě takovému fatálnímu důsledku brání a slouží právě a jen k dočasnému umožnění jeho setrvání na území. Žalobkyně má tedy za to, že ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu citovaného žalovaným, neplyne, že by v důsledku nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění došlo automaticky k zániku dlouhodobého pobytu za účelem strpění. I kdyby uvedené neplatilo, žalovaný by stále musel vysvětlit, na základě jakého ustanovení dovozuje automatický zánik platnosti povolení k pobytu za účelem strpění v důsledku nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců se totiž na případ žalobkyně neaplikuje. Toto ustanovení se totiž týká vydání nového rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování, přičemž v případě žalobkyně bylo dne 5. 4. 2018 vydáno nové rozhodnutí nikoli pouze o stanovení nové lhůty k vycestování, ale nové rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný se těmito již dříve uvedenými námitkami ani ve svém vyjádření k žalobě nijak nezabýval. Dále žalobkyně zopakovala námitku nelogičnosti argumentace žalovaného.

Průběh řízení před správními orgány a správním soudem

16. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud, že dne 1. 10. 2019 podala žalobkyně u žalovaného žádost o sdělení osobních údajů vedených o její osobě v evidenci nežádoucích osob a v Schengenském informačním systému a současně žádost o výmaz těchto údajů, resp. vyškrtnutí své osoby z těchto evidencí. V žádosti žalobkyně uvedla, že již nastaly důvody pro vyškrtnutí, neboť dle ustanovení § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců zanikla platnost rozhodnutí o správním vyhoštění a na území má nepřetržitě povolen dlouhodobý pobyt, k jehož přerušení nedošlo.
17. Žalovaný na základě žádosti žalobkyně vydal sdělení ze dne 5. 12. 2019, č.j. PPR-32450-1/ČJ-2019-990115, kterým žádosti žalobkyně o výmaz osobních údajů z evidence nežádoucích osob nevyhověl. Proti tomuto sdělení žalobkyně podala žalobu ke zdejšímu soudu. Rozsudkem ze dne 21. 7. 2022, č. j. 6 A 18/2020-86, bylo uvedené sdělení zdejším soudem zrušeno pro nepřezkoumatelnost, neboť „v něm jsou uvedeny skutečnosti (které vzal žalovaný za rozhodné pro své právní závěry), jež jsou však zcela zjevně nesprávné a neodpovídají skutkovému stavu věci.“
18. Žalovaný po vrácení věci vydal žalobou napadené sdělení, kterým žádosti žalobkyně opět nevyhověl. V odůvodnění tohoto sdělení žalovaný nejprve uvedl, že Schengenský informační systém II nezpracovává žádné osobní údaje žalobkyně. Dále na str. 2 až 4 rozhodnutí zrekapituloval průběh správního vyhoštění žalobkyně včetně uvedení jednotlivých rozhodnutí, kterými byla žalobkyni stanovena nová lhůta k vycestování. Doplnil, že konečné datum, do kterého bude žalobkyně zaevidována, bude známo a stanoveno teprve s ohledem na to, kdy bude rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Dále uvedl, že k tomu, aby platnost rozhodnutí správního vyhoštění zanikla, je nutné, aby byly splněny konkrétní podmínky. Musí být naplněna jedna ze skutkových podstat, v daném případě podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců; dále zde musí být existence rozhodnutí, kterým byla udělena doplňková ochrana nebo byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění, platné po dobu rovnající se 1,5násobku doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění pro omezení vstupu cizince na území.
19. Žalovaný uvedl, že z dostupných informačních systémů bylo zjištěno, že žalobkyni byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění od 21. 2. 2018. V souladu s § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců však dnem nabytí právní moci rozhodnutí č. j. KRPA-37024-72/ČJ-2016-000022 ze dne 5. 4. 2018, vydaného ve spojení s rozhodnutím č. j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223 ze dne 20. 6. 2019, zanikly dle žalovaného důvody platnosti dlouhodobého pobytu za účelem strpění, a tudíž nebyla naplněna podmínka pro zánik správního vyhoštění podle § 120a odst. 8 zákona o pobytu cizinců. Platnost rozhodnutí o správním vyhoštění tedy nemohla podle § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců zaniknout, neboť rozhodnutí, kterým byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území, nebylo platné po dobu rovnající se jedenapůlnásobku doby stanovené na 1 rok v uvedeném rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-40279-26/ČJ-2015-000022 ze dne 17. 2. 2015. Rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-34913/DP-2017 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, které nabylo právní moci dne 27. 2. 2018 a navazující rozhodnutí č. j. OAM-34816/DP-2018, kterým bylo povolení prodlouženo, tedy nebylo platné po dobu 1,5 roku, a to vzhledem k zániku jeho platnosti. Odkladný účinek žaloby ze dne 8. 7. 2019 nezrušil rozhodnutí č. j. KRPA-37024-72/ČJ-2016-000022 ze dne 5. 4. 2018 vydaného ve spojení s rozhodnutím č. j. CPR-13288-

29/ČJ-2018-930310-V223 ze dne 20. 6. 2019, ani neprodloužil dobu dlouhodobého pobytu za účelem strpění, pouze oddálil vykonatelnost tohoto rozhodnutí.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování (k tomu viz dále).
22. Předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je rozhodnutí žalovaného, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o výmaz osobních údajů z Evidence nežádoucích osob. Soud nemá pochyb o tom, že nyní podaná žaloba je věcně projednatelná ve správním soudnictví (k tomu srov. body [29] a [30] rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2022, č. j. 6 A 18/2020-86)
23. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobkyně měla na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění podle § 43 zákona o pobytu cizinců od 21. 2. 2018 (rozhodnutí o udělení tohoto povolení nabylo právní moci dne 27. 2. 2018). Sporné však zůstalo, zda žalobkyně měla povolení k pobytu za účelem strpění platné podle § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců po dobu 1,5násobku doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 17. 2. 2015 (1 rok), či nikoliv. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že nikoliv, neboť platnost dlouhodobého pobytu za účelem strpění zanikla žalobkyni již dne 27. 6. 2019, kdy nabylo právní moci rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018, č. j. KRPA-37024-72/ČJ-2016-000022, ve spojení s rozhodnutím ze dne 20. 6. 2019, č. j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223, kterým byla žalobkyni stanovena nová lhůta k vycestování podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Povolení k dlouhodobému pobytu tedy nebylo platné po požadovanou dobu 1,5 roku.
24. Podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz.
25. Podle § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců platnost rozhodnutí o správním vyhoštění dále zaniká, je-li rozhodnutí, kterým byla udělena doplňková ochrana nebo byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území, platné po dobu rovnající se jedenapůlnásobku doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění pro omezení vstupu cizince na území, jde-li o rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. c) nebo § 120 odst. 1 písm. c).
26. Podle § 120a odst. 10 (ve znění účinném do 30. 7. 2019 se jednalo o odst. 9) zákona o pobytu cizinců doba stanovená v odstavci 7 a 8 počíná běžet dnem nabytí právní moci rozhodnutí o udělení azylu anebo doplňkové ochrany nebo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území.

27. Pokud žalobkyně v žalobě navrhla provedení důkazů „*spisem vedeným Krajským ředitelstvím policie ČR pro hl. m. Prahu, č.j. KRPA-40279/ČJ-2015-000022, a č.j. KRPA-37024/ČJ-2016-000022, spisem vedeným Ředitelstvím služby cizinecké policie, č.j. CPR-13288/ČJ-2018-930310-V223*“, a spisem vedeným zdejším soudem pod sp. zn. 6 A 18/2020, soud k tomu před samotným vypořádáním jednotlivých žalobních námitek uvádí, že součástí žalovaným předloženého spisového materiálu bylo mimo jiné rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 6. 2019, č.j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223, a ze dne 14. 1. 2019, č. j. CPR-13288-10/ČJ-2018-930310-V223, rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 5. 4. 2018, č. j. KRPA-37024-72/ČJ-2016-00002, rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy o uložení správního vyhoštění žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců ze dne 17. 2. 2015, č. j. KRPA-40279-26/ČJ-2015-000022, jakož i rozsudek zdejšího soudu, č.j. 6 A 18/2020-86, včetně žaloby. Uvedená rozhodnutí soud považoval pro posouzení věci za zcela dostačující, o skutečnostech v nich uvedených přitom nebylo sporu (žalobkyně ve vztahu k těmto rozhodnutím pouze namítala, že rozhodnutí ze dne 20. 6. 2019 bylo správním vyhoštěním – k tomu viz vypořádání příslušné námitky), a proto neprovedl důkazy celými správními spisy vztahujícími se k těmto rozhodnutím. Žalobkyně v podané žalobě ostatně nikterak neosvětlila, z jakého důvodu považuje za nutné tyto důkazy provést. Soud neprovedl ani důkaz „*příkazem žadatelky o mezinárodní ochranu*“, neboť mezi stranami nebylo sporu o tom, že žalobkyně byla v době vydání sdělení žadatelkou o mezinárodní ochranu. Ostatní žalobkyní odkazované listiny pak byly součástí předloženého spisového materiálu, kterým se dle ustálené rozhodovací praxe správních soudů nedokazuje. Pokud jde o další důkazy navrhané v replice, k těm se soud vyjádří dále.
28. Žalobkyně v podané žalobě předně namítala, že žalovaný se nevyjádřil k potvrzení ze dne 19. 7. 2019, č. j. OAM-193337/MC-2019, ze kterého dle žalobkyně vyplynulo, že ještě dne 19. 7. 2019 bylo povolení k pobytu žalobkyně platné.
29. K této námitce soud v první řadě uvádí, že lze přitakat žalobkyni, že se žalovaný k uvedenému potvrzení explicitně nevyjádřil, přesto však soud z tohoto důvodu neshledává napadené sdělení nepřezkoumatelným. Z argumentace žalovaného totiž vyplývá, že uvedené potvrzení nepovažoval za relevantní, neboť dle žalovaného došlo k zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně *ex lege* (viz str. 5 a 6 napadeného sdělení), tj. žalovaný dospěl k závěru, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyni zanikla podle § 120a odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců, a to dnem nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018, vydaného ve spojení s rozhodnutím ze dne 20. 6. 2019, a to bez ohledu na cokoliv dalšího. Tento závěr žalovaného, který je pro posouzení věci stěžejní, pak žalovaný v napadeném sdělení několikrát zopakoval.
30. Obecně je nutno přitom zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006–76). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Takovou překážku však soud neshledal. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného sdělení seznatelné. Žalovaný vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil

při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Soud tedy nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti, kterou žalobkyně v žalobě opakovaně vznášela.

31. Nelze pak nedodat, že se zrušením správního rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti je nutno zacházet obezřetně i proto, že zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu (tj. zde otázka, zda platnost dlouhodobého pobytu žalobkyně zanikla dnem 27. 6. 2019, či nikoliv) bude (správními orgány i soudy) uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není nepochybně ani v zájmu účastníků. V tomto ohledu odkazuje soud přiměřeně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25.
32. Soud přitom souhlasí s žalovaným, že s nabytím právní moci prvoinstančního rozhodnutí byl ex lege spojen „automatický“ důsledek v podobě zániku platnosti dlouhodobého pobytu žalobkyně. Jde tu o právní důsledek daný přímým působením normativního textu zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 2 Azs 72/2019-28). Platnost dlouhodobého pobytu žalobkyně tedy skončila dne 27. 6. 2019, kdy nabylo právní moci rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018, č. j. KRPA-37024-72/ČJ-2016-000022, ve spojení s rozhodnutím ze dne 20. 6. 2019, č. j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223. Nebyly tedy naplněny podmínky stanovené v § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť platnost dlouhodobého pobytu žalobkyně dle § 43 zákona o pobytu cizinců netrvala zákonem požadovanou dobu (rok a půl). Závěr žalovaného je tedy správný. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyni bylo před 21. 2. 2018 uděleno vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců (to ostatně žalobkyně v žalobě sama potvrzuje), což je ale odlišným institutem od dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu, o němž hovoří § 120a odst. 8 uvedeného zákona.
33. Z uvedené argumentace zároveň plyne, že na tom, že žalobkyni skončila platnost dlouhodobého pobytu dne 27. 6. 2019, nemůže nic změnit ani výše zmiňované potvrzení ze dne 19. 7. 2019 založené ve správním spisu. Ani nesprávně vydané potvrzení totiž není způsobilé založit práva, která žalobkyni podle zákona nenáleží. Stejně tak obsáhla polemika žalobkyně v replice ohledně toho, že jednou vydané potvrzení není možné měnit, není případná. Změnou v evidenci totiž žalovaný nemohl „zpětně zrušit“ platnost pobytu žalobkyně. Ta zanikla ex lege již dne 27. 6. 2019.
34. Rovněž vyrozumění žalobkyně o její stížnosti nemá na posouzení věci vliv. V tomto vyrozumění, jež je rovněž součástí správního spisu, bylo ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 1. 2019 (tj. proti následně soudem zrušenému rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018) Ministerstvem vnitra konstatováno, že žalobkyni byla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Žalovaný v napadeném sdělení tuto skutečnost správně reflektoval, když uvedl, že dlouhodobý pobyt žalobkyně byl sice dne 21. 2. 2019 prodloužen, avšak v souladu s § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců zanikla jeho platnost dne 27. 6. 2019 (viz str. 6 napadeného sdělení). Z tohoto vyrozumění (resp. z prodloužení platnosti povolení) však dle stanoviska soudu nelze dovozovat, že „podání žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění (a s tím spojený odkladný účinek) evidentně odkládá i dopady právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění na platnost pobytu za účelem strpění.“ Ostatně, jak bude rozvedeno podrobně dále, dle Nejvyššího správního soudu se ani nejednalo o rozhodnutí o správním vyhoštění. K odkladnému účinku žaloby se přitom žalovaný v napadeném sdělení dostatečným způsobem vyjádřil, přičemž dle stanoviska soudu dospěl rovněž ke správnému závěru, tj. že odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí ze dne 20. 6. 2019 nic nezměnil na tom, že

platnost dlouhodobého pobytu žalobkyně zanikla již dne 27. 6. 2019 (k tomu podrobně viz dále). Pokud žalobkyně upozorňovala na průkaz o povolení k pobytu za účelem strpění, soud pro úplnost dodává, že tento průkazu byl vydán již dne 10. 5. 2019, tj. ještě před zánikem platnosti dlouhodobého pobytu žalobkyně, a taktéž není pro posuzovanou věc relevantní.

35. Na věci tedy dle stanoviska zdejšího soudu nic nemění ani námitky žalobkyně ohledně odkladného účinku. V těch žalobkyně argumentovala, že její žaloba proti rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování ze dne 20. 6. 2019, č. j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223, která byla vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 A 43/2019, měla odkladný účinek, a tedy nemohlo dojít k zániku platnosti dlouhodobého pobytu žalobkyně, jak tvrdí žalovaný. V této souvislosti žalobkyně upozorňovala na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2020, č. j. 1 Azs 512/2019-50.
36. Předně soud opakuje, že nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že by se žalovaný nezabýval odkladným účinkem žaloby. Jakkoliv se žalovaný výslovně nezabýval uvedeným nálezem Ústavního soudu, v napadeném sdělení zcela jasně uvedl, že odkladný účinek žaloby, kterou žalobkyně podala dne 8. 7. 2019, nezrušil rozhodnutí pod č. j. KRPA-37024-72/ČJ-2016-000022 ze dne 5. 4. 2018 vydané ve spojení s rozhodnutím č. j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223 ze dne 20. 6. 2019, ani neprodloužil dobu dlouhodobého pobytu za účelem strpění, pouze oddálil vykonatelnost tohoto rozhodnutí. Ani v tomto ohledu tedy nelze shledat sdělení nepřezkoumatelným.
37. K otázce vlivu odkladného účinku na dlouhodobý pobyt žalobkyně je třeba nejprve zdůraznit, že předmětem přezkumu ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 A 43/2019 bylo rozhodnutí, kterým byla stanovena nová lhůta k vycestování, nikoliv nové rozhodnutí o správním vyhoštění, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 1. 2020, č. j. 9 Azs 328/2019-57, kterým ke kasační stížnosti žalobkyně přezkoumával rozsudek šestnáctého senátu: *„Co se týče povahy rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 4. 2018, je třeba uvést na pravou míru, že šlo pouze o nové rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování, nikoli o nové rozhodnutí o správním vyhoštění, jak stěžovatelka uvádí. Je sice pravdou, že výrok tohoto rozhodnutí zněl: „Cizince se ukládá správní vyhoštění (...) Dle ustanovení § 120a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., ve spojení s ustanovením § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se doba k vycestování z území České republiky cizinci stanoví do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Tuto formulaci je však nutno vnímat pohledem nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. e) správního řádu, vydávané podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017, který zní: Pomínou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz. Správní orgán I. stupně tedy v tomto novém rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018 sice doslovně převzal i část výroku z původního rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 17. 2. 2015, to z něj však neučinilo nové rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž ve smyslu právě citovaného ustanovení v nyní účinném znění pouze rozhodnutí ve věci stanovení nové lhůty k vycestování, v němž je zopakována i část výroku původního rozhodnutí.“* Pokud tedy žalobkyně uvádí, že rozhodnutím ze dne 5. 4. 2018

bylo rozhodnuto o jejím správním vyhoštění, opakuje jen námitku, která byla již Nejvyšším správním soudem vyřešena.

38. Pro úplnost soud nicméně dodává, že podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, byla policie v případě, že pominuly důvody znemožňující cizinci vycestování, skutečně povinna vydat nové rozhodnutí ve věci. Tímto rozhodnutím přitom bylo nikoliv „pouze“ rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování v návaznosti na předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž nové rozhodnutí o správním vyhoštění cizince dle § 101 písm. e) správního řádu (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 13 A 68/2018-18). I do 14. 8. 2017 však ust. § 120a odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců stanovilo, že *„[d]nem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území [...]“*. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalobkyní předestřená otázka, která byla přitom Nejvyšším správním soudem již vyřešena, tj. zda se v případě rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018 jednalo o rozhodnutí vydané podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, nebo ve znění účinném od 15. 8. 2017, není ani pro posouzení nynější věci relevantní. Soud tedy nemá ve shodě a žalovaným pochyb, že rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018 nabytím právní moci dne 27. 6. 2019 způsobilo, že platnost dlouhodobého pobytu žalobkyně podle § 120a odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců zanikla.
39. I na rozhodnutí podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. 8. 2017, se přitom dle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 5 Azs 259/2018-37, vztahuje odkladný účinek podle ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že *„[ž]aloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu“*. Ostatně ani žalovaný netvrdil, že by žaloba žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 20. 6. 2019 neměla odkladný účinek podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, soud proto z této skutečnosti vycházel.
40. Povahou odkladného účinku podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2019, č. j. 2 Azs 394/2017-28: *„Smyslem a účelem ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jenž odpovídá i jeho dikci, je zajistit, aby po dobu soudního přezkumu rozhodnutí o vyhoštění cizince nedošlo k nucenému vymístění cizince z ČR, tedy ke kroku, jenž by mohl být obtížně napravitelný v případě, že by se v soudním přezkumu ukázalo, že jeho podkladem bylo nezákonné rozhodnutí. Toto ustanovení je tedy projevem jakési předběžné opatrnosti zákonodárce – provést tu „část“ rozhodnutí („část“ ve smyslu části všech právních účinků, rozhodnutí má), jež může mít fatální následky, až tehdy, je-li postaveno na jisto, že dané rozhodnutí nebude odstraněno v rámci soudního přezkumu. Ty „části“ rozhodnutí (tj. ty jeho účinky), jež nejsou ve výše uvedeném smyslu fatální, však naplněny být mohou a mají. To zákonodárce přesně vyjadřuje zvolenou dikcí – říká, že odkladný účinek se vztahuje (jen) na vykonatelnost rozhodnutí, tedy na tu jeho „část“, jež podle svého obsahu a povahy může být prováděna donucením vyhošťovaného (případně i násilím či pomocí fyzické síly) opustit území ČR. A contrario platí, že ostatní účinky má pravomocné rozhodnutí i nadále, a proto může být i podkladem pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob a zdrojem pro stěžovatele negativních důsledků v oblasti právní úpravy trvalého pobytu.“* V usnesení ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83, se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyjadřoval mimo jiné k rozdílu mezi odkladným účinkem podle § 73 s. ř. s. a odkladným účinkem podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Naopak § 172 odst. 3*

zákona o pobytu cizinců stanoví, že žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí. Podáním této žaloby se tedy neodkládají veškeré právní účinky rozhodnutí, jak je tomu v případě přiznání odkladného účinku žalobě soudem podle § 73 s. ř. s., ale pouze vykonatelnost, tedy vynutitelnost rozhodnutí o správním vyhoštění.“

41. Soud tedy s ohledem na citovanou judikaturu souhlasí s žalovaným, že podání žaloby proti rozhodnutí ze dne 20. 6. 2019 mělo za následek (pouze) odložení vykonatelnosti tohoto rozhodnutí. Nic však nezměnilo na tom, že platnost žalobkyni uděleného dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území dle § 43 zákona o pobytu cizinců zanikla již dne 27. 6. 2019. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyní citovaná judikatura není případná, neboť se vztahuje k odkladnému účinku žaloby, který je žalobě přiznán na základě návrhu žalobce podle § 73 odst. 2 s. ř. s.
42. Pokud jde o argumentaci žalobkyně ohledně předchozího rozhodnutí ze dne 14. 1. 2019, č. j. CPR-13288-10/ČJ-2018-930310-V223, soud připomíná, že toto rozhodnutí bylo zdejší soudem zrušeno, takže již nevyvolávalo právní účinky. Argumentaci žalovaného proto soud na rozdíl od žalobkyně nepovažuje za nelogickou.
43. Závěrem soud uvádí, že s ohledem na učiněný závěr, tj. že platnost dlouhodobého pobytu žalobkyně zanikla ex lege dne 27. 6. 2019, neprovedl důkaz spisem ve věci žádosti žalobkyně o vydání potvrzení k pobytu, č. j. OAM-193337/MC-2019, a lustraci z evidence CIS k datu 19. 7. 2019, neboť ani provedení těchto důkazů by na posouzení věci nemohlo nic změnit.

Závěr a náklady řízení

44. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. srpna 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu